

PRELUDIO...

Σάν ελοπαρώνη ιτιά
στοῦ ρυακιοῦ τὸ πλάγι,
εἶσαι ὁμορφῆ, ἀγάπη μου,
ογοῦρέ βασιλικὴ μου.

Κι' ἀπὸ τὰ ἄσπρα πὺλ γλυκειά,
πὺλ ποθητὴ ἀπ' τὴ νεότη,
δταν μοῦ λὲς νὰ τραγουδῶ
καὶ νὰ μὴ κλαίω ποτὲ μου...

JUDIN!

"Ἐνα τραγοῦδι ἀγέρωχο
θὰ πῶ γιὰ τὴν καλή μου...
ἐν' ἡ ψυχὴ τῆς θάλασσα
κ' ἡ τέχνη τῆς τραγῆ.

Κι' δταν γελοῦν τὰ μάτια τῆς
γελάει κ' ἡ ψυχὴ μου!
Καὶ τ' ἀσημένιο γέλιο μας
τὴ νεότη μέσα κλεῖ.

ZU MIR!

"Ἐν' ἀγεράκι τῆ φερε
—καὶ θὰ τὰ πάρη πάλε—
τὸ τραγουδάμι τὸ γλυκὸ,
καὶ τὴ γλυκειά χαρά.

Μᾶς μέθυσε ἡ ἀγάπη μας...
γιὰ δὲς σιὴ δόση πέρα,
σιὸ αἷμα σβύνει' ἡ μέρα,
καὶ πάει, ἄχ πάει πιά...

Z. X.

ΑΔΕΡΦΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΝΟ

Εἶχε νυχτώσῃ καὶ στὸ Γολγοθᾶ ἔπειτα ἀπὸ τὸ
φοβερὸ κ' ἄτιμο δράμα τῆς ἡμέρας πού ὁ φόνος
ἢ ἀμάθεια καὶ τὸ μῖσος εἶχαν σταυρώσῃ τὴν Ἰδέα
Βασίλευε ἡ γαλήνη κ' ἡ νέκρα.

Σάν εἶπε τὰ στερνὰ του λόγια σὲ σένα πατέρα

γλυκῆν τὴν πληγὴν μὲ τίς θερμὲς ἀχτῖδες του.
Τὰ μενεξεδάκια γέρνουνε μαραμμένα, φοβισμένα ἀπ'
ὅ,τι βλέπουνε νὰ γίνετα γύρω τους. Πιταλοῦδίτσες
φευρογίζουνε ἀπὸ πᾶνω τους χαροπές, μὲ μέλισσα
βουίζει ἀδιάκοπα κ' ἕνα σαμακιάδι σιγνεται ἀλαφρὸ
μέσα στις πέτρες κουνιώντας ζωηρὰ τὴν οὐρίσκα
του· σάν ἀκούσῃ περπατησιὰ, στέκεται, σηκώνει τὸ
κεφαλάκι του, στηλώνει τὰ στρογγυλά σὰ χάντρες
ματακία του καὶ τρέχει νὰ κρυφτῆ ὅπου βρῆ τρυ-
πίσσα· τὰ ὁμορφα ταπεινὰ σπιτάκια λούζονται
στὸ ἥλιον παιδάκια, κοριτσάκια ζυπόλητα τρέχουνε
ἀπάνω στὸ βράχο ξένοιαστα, παίζουνε καὶ γελοῦνε
μὲ τὴν καρδιά τους. Βλέπουνε τὸν ἐργάτη, τοῦ φω-
νάζουνε ἀπὸ πᾶνω, τοῦ πετοῦνε πετρίτσες· τὸ ἐκκλη-
σιάκι ξέχωρο ἀναπαύεται στὰ ὕψη του φαίνεται σὰ
νὰ μὴν ἔχη ἔνοια καμιά γιὰ ὅ,τι γίνετα κάτω
στὰ πόδια του. Κανείς καὶ πᾶνω δὲ συλλογιέται τὴ
μαύρη τύχη πού τονε περιμένει. Ὅλα, ὅλα θὰ σα-
ρωθοῦνε μὲ μὲρα σάν πῆσῃ νεκρὸς ὁ βράχος. Ὁρα
κακὴ πιάστηκε. Πρέπει νὰ πεθάνῃ γιατί κούβει τὴ
θεά, γιατί κόβει τὸν αἶρα ἐνὸς λαοῦ. Σὰ σκρωθῆ
ἢ γιὰ ἀπὸ τὰ λείψανά του, ὁμορφῆς, ὁλόσιος θάπλωθῆ
ὁ δρόμος καὶ τὰ κύματα τοῦ καθαροῦ αἶρα θάβρουν-
ται λεύτερα ἀπὸ μακρὰ γιὰ τὰ ξεπλύνουνε μὲ τὴν

μου, παραδίνω τὸ πνέμα» λόγια, πού δείχνανε τὴ
σταθερότητὴν στὴν πίστη καὶ τὴν ἐπιμονὴν στὸν ἀγῶνα,
εἶχε κλῖνῃ στὸ στῆθος τὸ ματωμένο ἀπὸ τ' ἀγκάθια
κεφάλι, τὸ μεγαλειότερο κεφάλι τοῦ κόσμου, πού μὲ
τὴν ὁμορφιά του λόγου καὶ τὴν ἐνότητὴν στὸ σύστημα
ἤξερε ν' ἀδερφώνει καὶ τὴν ἀκούραση δράση.

Ὁ Χριστὸς εἶχε ξεψυχῆσῃ

Στὰ πόδια τοῦ Σταυροῦ γυρμένη ἔκλαιγε τοῦ
Χριστοῦ ἡ μάνα γιὰ τὸν ἕδικο θάνατο τοῦ μονά-
κριβου, κ' ἔβραχε τὸ χῶμα μὲ τ' ἀκράτητα δάκρυά
της. Μονάχη τῆς ἡ ἔρημ ἐκεῖ-ὁ κόσμος εἶχε τρέξῃ στὸν
τόπο τῆς καταδίκης, γιὰ νὰ ἰδῆ τὸ θέαμα, γιὰ νὰ
διασκεδάσῃ μὲ τὰ μαρτύρια, κ' ἀφοῦ χόρτασε τὴ
δυσκολοχόρταξη δίψα του, μὲ τὸν ὕστερο σπασμὸ
τοῦ ἀγωνιζομένου πρὸς τὸ θάνατο κορμιού, εἶχε φύ-
γῃ κ' ἔμεινε μονάχα ὁ Πόνος μὲ τὸ μεγάλο νεκρὸ.
Ἐκλαιγε καὶ τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας ταραζαν μο-
νάχα τ' ἀναφιλητὰ της. ὅταν ξάφνου ἔκουσε στὸ
πλαῖ τῆς πρωτακουστῆ γι' αὐτὴν μοιρολόι. Γέρονε.
Κοντὰ της μὲ ξέπλεγα μαλλιά ἔκλαιγε μὲ σπαραγμὸ
ψυχῆς μιά νέα.

Τὸ κλαῦμά της, πού δὲν ἔδειχνε τὴν ἡσυχία
θλίψῃ, μὲ τὴν τρικυμία τῆς ἀπελπισίας δὲν ἔπαινε
τίποσ' ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, πού διατηροῦσε τὴν
ἰδικὴ δύναμη, τὴν ἰδικὴ μαγεῖα μ' ὅλη τὴν ἀκατα-
στασία τῶν μαλλιών καὶ τὰ σημάδια, πού τὰ δά-
κρυα εἶχαν ἀφήσει στὰ μάτια καὶ στὰ μάγουλά της.

— «Ποιὰ εἶσαι, παιδοῦλα μου, καὶ γιατί κλαῖς
μὲ τόσο πόνον; Τί ζητᾶς ἐδῶ στοῦ μαρτυρίου τὸν
τόπον; τὴ ρώτησε μὲ γλυκάδα ἡ Παναγία.

— «Ἦρθα νὰ ριζῶ στοῦ Χριστοῦ τὰ πόδια τὸ
ματωμένο τοῦτο σκοινί», ἀπάντησεν ἡ νέα καὶ τῆς
ἔδειξ' ἕνα κομματιὸ σκοινὶ ματωμένο, πού εἶχε ἀπι-
θῶσῃ στὰ πόδια τοῦ σταυροῦ· ἀμὰ δὲ φτάνει τοῦτο
μονάχα, πρέπει νὰ κλάψω, νὰ κλάψω πολὺ, ἵσως
μπορέσῃ καὶ σβυστῆ τὸ κρίμα.

— «Τί σκοινὶ εἶναι τοῦτο; φρίκη σὲ πιάνει νὰ τὸ
κοιτάξῃς, εἶπε ἡ μάνα τοῦ Χριστοῦ.

— «Εἶναι τὸ σκοινί, πού μετανοιομένους φουρ-
κίστε ὁ ἀδερφός μου, ἔπειτ' ἀπὸ τὴν προδοσία.
Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἰουδιθ, ἡ ἀδερφὴ τοῦ Ἰσκαριώτη·
Κάνοντας μιά κίνηση πρὸς τὰ πίσω, τραβήχτη-
κεν ἡ Παναγία ἀπὸ τὸ Σταυρὸ, ἐνὸς ἡ φρίκη ζω-
γροῦζονταν στὸ πρόσωπό της.

— «Τοῦ Ἰουδά... τοῦ Ἰουδά... ἀδερφί!» ἐψι-
θύρισε.

εὐωδιά τους καθὲ ἀκαθαρσία.

Ἀνατριχιάζει ὁ βράχος σὰ μπήχεται βαθειὰ
μὲ ἀπονία τὸ σίδερο στὰ στήθια του καὶ τοῦ ξεσκί-
ζει σκληρὰ τὰ σωθικά· πετρίτσες, κοτρώνια κυλάνε
ὀλοένα. Τὰ παιδάκια μὲ τίς μητέρες τους γελοῦνε
καὶ παρακολουθοῦνε μὲ ἀπονία τὸ ροκάνισμα τοῦ
βράχου. Εἶνος πόνος γιὰ τὴν ὥρα· θάρρη κ' ἡ δική
τους σειρά.

Βασιλεύει ὁ ἥλιος. Ροδοβάφεται ἡ θάλασσα καὶ
τὰ κύματα δοκιμάζουνε ἠδονικὰ τίς τελευταῖες ἀνα-
τριχίλες στὰ ὕστερά φιλιὰ τοῦ ἡλίου. Μούσρωμα.
Ἐνας μαῦρος ἡσκιὸς σκεπάζει τὸ βράχο σὰ σάβανο.
Σὲ κάποια τρύπα κρυμμένη σκούζει ἡ κουκουβάγια·
ὁ ἐργάτης ἔλαμε τὸ σταυρὸ του, μαζεψὲ τὰ συνεργά-
του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι του· ὁ βράχος πέφτει
σὲ συλλογὴ καὶ κοιτάζει μὲ μῖσος τὸν κακὸν ἄνθρωπο.
Πονεῖ σὲ ὅλο του τὸ κορμί, τὰ πικρὰ τρυπήματα
τοῦ λουστοῦ τονε σακατέψανε· βουίζει ἀκόμα τὸ κε-
φάλι του ἀπὸ τὰ φουρνέλα· τὰ πόδια του τρέμουνε,
ὑπνος δὲν τὸν κολλάει κ' ἡ νύχτα εἶναι σκληρὴ.
Πικρὸς συλλογὸς τονε βασανίζουσε. Ἄχ· ὁ κακὸς
ἄνθρωπος θὰ ξαναγυρίσῃ τὸ πρωί. Στὰ μικρὰ σπιτά-
κια ἀνάβουνε τὰ φῶτα· τὸ μικρὸ καμτανάκι τῆς
ἐκκλησιόστας σημαίνει γλυκὰ γλυκὰ.

— «Καὶ ποιὰ εἶσαι σὺ, πού καὶ τ' ὄνομα τοῦ Ἰουδά
μονάχα σου κάνει τόσο πόνον; τὴ ρώτησε μὲ πόνον
ἡ Ἰουδιθ.

— «Ἐγὼ; Εἶμαι ἡ μάνα τοῦ Σταυρωμένου,
πού ἔρημ κ' ὀρφανισμένη ἀπόμεινα ἔπειτ' ἀπὸ τὴ
σκληρὴ προδοσία. Ὁ σταυρὸς καὶ τ' ἀγκάθια δὲν
ἐμαρτύρουνε μονάχα Κεῖνον, πού τὸ ἴμα, ἡ ἀδικία,
κ' ἡ προδοσία ἐκαρφώσαν ἐδῶ, σάν ἄτιμο κα-
κοῦργο. Κάθε καρφὶ τοῦ σταυροῦ του μπήκε καὶ
μῖσα βαθειὰ στὴν καρδιά μου καὶ κείνη αἱμάτωσε,
κάθε ἀγκάθι τρύπησε καὶ τὸ δικό μου κεφάλι καὶ
μοῦ τὸ μάτωσε, καὶ κάθε λόγος τοῦ κόσμου πικρὸς
κ' ἄκαρδος, πού συντρόφειε τὸ μαρτύριό του, μοῦ
ξέσκιζε, μοῦ μάτωνε τὰ στήθια. Μαρτύρουνε Κεῖνος,
μαρτύρουνε τὰ σπλάχνα μου. Αἷμα, αἷμα, ὀλοῦθε
αἷμα, ψευτιά, προδοσία!»

— «Σοῦ σταύρωσαν τὸ γιὸ σου κ' ἀπόμεινες ἔρ-
μη κ' ἄλληρη, δύστυχη μητέρα, κ' εἶναι ὁ πόνος
σου μεγάλος κ' ἄπειρος ὁ καῦμός σου! Μὰ μὴ φεύ-
γεις ἀπὸ κοντὰ μου, γιατί καὶ κείνος συγχωροῦσε
τὸν ἀμαρτωλὸ στὴ μετάνοια. Τὸν ἀδερφὸ μου—καὶ
τὸν εἶχα μονάκριβο—μοῦ τὸν ἔφεραν σήμερα φουρ-
κίμενο, κ' ἔβλεπες στὰ πεταμένα ὄσω μάτια του,
τὴν ἀγωνία καὶ τὸ γιομάτο πόνου πάλαιμνα πρὸς τὸ
θάνατο. Ὁ λαμὸς του ὅλος πληγιασμένος ἀπὸ τὸ
σκοινὶ καὶ τὰ σκουλήκια γλύφανε τίς πληγές του.
Ἔτσι μοῦ τὸν ἔφεραν τυλιγμένο σ' ἕνα σεντόνι,
κ' ἔλυσα μὲ τοῦτα μου τὰ χέρια—ἔλαβα τὴν δύ-
ναμη!—τὸ σκοινί, πού τοῦσφιγγε τὸ λαμό, τὸ σκοινί
ταῦτο, πού τοῦδωσε τὸ θάνατο καὶ τὸ μαρτύριο.
Ἐπρόδωσε μὰ μετάνοιασε καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ θα-
νάτου ξέπλυνε τὴν προδοσία. Κλαῖς τὸ γιὸ σου, κλαῖω
τὸν ἀδερφὸ μου, δυστυχισμένες κ' οἱ δύο, ἔρμες στὸν
κόσμο. Ὁ γιὸς σου ἄμωσ πέθανε μὲ τὴ γαλήνη
στὴν καρδιά, πού οὔτε στιγμή τὸν ἔφησε, ἀκόμα
καὶ στίς σκληρότερες τοῦ μαρτυρίου στιγμῆς· πέθανε
στὸ καθῆκον. Μὰ ὁ ἀδερφός μου πέθανε καταρκ-
μένος μὲ τὸ ροβερὸ τ' ἀγκάθι· στὴ συνείδηση, καὶ τὸ
θάνατο τοῦδωσε τὸ ἴδιο του χέρι, γιὰ νάναί πειὸ
μαῦρ' ἡ θλίψῃ μου, πειὸ σπαραχτικὸς ὁ καῦμός
μου.

Τὰ δάκρυ' ἀκράτητα βρέχανε τὰ μάγουλά της·
τὸ ματωμένο σκοινὶ τοῦ προδότη κείτονταν στὰ πό-
δια τοῦ Χριστοῦ.

— «Ἀδερφές στὴν ἀφάνεια... κ' ἀδερφίς στὸν
πόνον... ψιθύρισε μὲ γλυκάδα ἡ Παναγία.

Κοντοζύγωσε τότες στὴν Ἰουδιθ, τὴν ἔπιασε μὲ
τρυφεράδα μάννας ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴ γονάτισε
πλαῖ της· ἴσασα πού ξημέρωσε, δὲν ἀκούονταν τί-
ποτ' ἄλλο στὸ Γολγοθᾶ παρὰ ὁ θόρηος καὶ τ' ἀνα-
φιλητὰ τους.

Καὶ τὴ μάνα τοῦ προδομένου μὲ τὴν ἀδερφὴ
τοῦ προδότη, ἀδερφώσε ὁ Πόνος τὴ νύχτα τοῦ μαρ-
τυρίου στὰ πόδια τοῦ Σταυρωμένου Χριστοῦ.

24/6/06.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ:

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

«ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ»

καὶ πουλιέται στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Ἐλευ-
ρουδάκη καὶ Μπέκ δυὸ δραχμῆς.